

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci **žalobkyně M. P.**, zastoupené JUDr. Romanem Andělem, advokátem se sídlem Praha 5, Kořenského 7, proti **žalovanému Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem** se sídlem Ústí nad Labem, Velká hradební 61, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2002, č. j. 4861/140/02/Dv, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 10. 2003, č. j. 15 Ca 516/2002-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včasnou kasační stížností, k poštovní přepravě předanou dne 23. 10. 2003, se žalobkyně (dále též stěžovatelka) domáhala zrušení shora uvedeného rozsudku, kterým krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2002 č. j. 4861/140/02/Dv a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu v Semilech, kterým byla žalobkyni vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 2 260 000 Kč.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl zejména, že hodnota vkladu do společnosti P., a. s. nebyla ve vkladovém prohlášení jednoznačně určena a v zápise z valné hromady nebyla stanovena vůbec, navíc ani z účetnictví společnosti není zřejmé, zda účtovaná částka 45 200 000 Kč zahrnovala pouze hodnotu nemovitosti. Aby došlo ke sjednání ceny vložených věcí, bylo třeba souhlasného projevu vůle jak žalobkyně, tak i uvedené obchodní

společnosti, k čemuž však nedošlo. Ke sjednání ceny nemovitosti ve smyslu § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. vůbec nedošlo, bylo tedy třeba při určení základu daně z převodu nemovitostí vycházet z jejich ceny zjištěné znaleckým posudkem. Správce daně i žalovaný postupovali v rozporu s § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb., když žalobkyni stanovili daň z převodu nemovitostí z daňového základu ve výši 45 200 000 Kč. Z toho důvodu soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí pro nezákonnost zrušil. Námitku žalobkyně týkající se osvobození od daně soud jako nedůvodnou odmítl. Uvedl, že ke zvýšení základního jmění společnosti nedocházelo samotným vkladovým prohlášením a příslušným usnesením valné hromady, ale až poté, kdy byla jeho výše zapsána v obchodním rejstříku. K takovému zápisu však nedošlo, nemohlo dojít tedy ani ke zvýšení základního jmění společnosti a proto nebyla splněna základní podmínka pro osvobození žalobkyně od daně z převodu nemovitostí podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb.

Včasnou kasační stížnost založila žalobkyně (stěžovatelka) na důvodu nezákonnosti rozsudku soudu, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobkyně totiž v žalobě navrhla, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí Finančního úřadu v Semilech. Soud tak neučinil, proto napadá žalobkyně výrok pod bodem č. I. rozsudku.

Stěžovatelka nesouhlasí dále s odůvodněním rozsudku, kde se soud zabývá osvobozením od daně dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. Citované ustanovení se nevztahuje pouze na vklad zvyšující základní jmění, ale vztahuje se na všechny vklady do obchodních společností. Soud tak provedl velmi restriktivní výklad osvobození od daně, žalobkyně proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Námitka, v níž stěžovatelka tvrdí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, jestliže soud zrušil pouze rozhodnutí žalované a nikoliv již rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je nedůvodná. Žalobou ve správním soudnictví se lze domáhat zrušení rozhodnutí, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují žalobcova práva nebo povinnosti, to vše po vyčerpání řádných opravných prostředků. Znamená to, že žaloba tak musí směřovat proti rozhodnutí vydanému odvolacím orgánem [§ 5 a § 65 a § 68 písm. a) s. ř. s.]. Soud může sice zrušit i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pokud vykazuje stejné vady jako rozhodnutí žalovaného, není však k takovému postupu zákonem vázán (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Soud v daném případě vyložil, z jakých důvodů ruší rozhodnutí žalovaného; uvedl rovněž, že o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodne žalovaný sám v odvolacím řízení, přičemž se bude řídit právním názorem soudu uvedeným v odůvodnění rozsudku. Takový postup soudu nelze označit za nezákonný; stížnostní námitka je proto nedůvodná.

Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti důvodům rozhodnutí soudu. Tak tomu je u druhé námitky stěžovatelky, která brojí proti odůvodnění napadeného rozsudku, jestliže tvrdí, že soud měl zrušit rozhodnutí žalovaného nejen pro porušení § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb., ale i z toho důvodu, že měla být od daně z převodu nemovitostí zcela osvobozena. Pokud však stěžovatelka brojí proti odůvodnění rozsudku soudu, kterým soud zrušil rozhodnutí žalovaného, v němž se soud neztotožnil s názorem žalobkyně a sdělil důvody, pro které z nich nezjistil důvodnost žaloby, brojí tak stěžovatelka výlučně proti důvodům rozhodnutí. Taková kasační stížnost je však nepřípustná.

Z výše uvedených důvodů nepřisvědčil Nejvyšší správní soud ani jedné z obou uplatněných námitek stěžovatelky. Při sbíhající se nedůvodnosti a nepřípustnosti kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve sporu úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu proto právo na náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu